

Arrest

nr. 92 291 van 27 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 1 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 september 2012.

Gelet op de beschikking van 13 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 februari 2009 dient de verzoekende partij, van Pakistaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet verscheidene malen actualiseert.

Op 1 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 19 april 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf van 11.02.2009 en de actualisaties van 26.10.2009, 27.08.2011, 04.11.2011, ingediend door:

*M. S., A.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Pakistan
geboren te Bangran Wala op (...)1979
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Betrokkene heeft het bewijs niet geleverd, op het ogenblik van indiening van zijn aanvraag, dat hij over een identiteitsdocument beschikte zoals bepaald in Art 9bis § 1. (Arrest 70.708 van de RVV d.d. 25 november 2011: ‘uit de redactie van artikel 9bis §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag’. Dit Arrest verwijst rechtstreeks naar Arrest 214.351 van de Raad van State dd. 30 juni 2011 dat stelt: “dat uit Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag” en anderzijds “dat het algemeen principe dat het bestuur op het ogenblik dat zij een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover ze op dat ogenblik beschikt geen afbreuk kan doen aan de duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in Art. 9ter en zijn uitvoeringsbepalingen”.

De advocaat schrijft in het verzoekschrift: “De verzoeker zal een identiteitsbewijs voorleggen van zodra hij die ontvangt van de Ambassade van Pakistan.” We kunnen deze bewering niet aanvaarden als een geldige verschoning voor de afwezigheid van een identiteitsdocument. Bovendien legt betrokkene, bij de actualisatie d.d. 26.10.2009 een kopie van een paspoort voor, afgeleverd in 2004. Betrokkene beschikte dus wel degelijk over een identiteitsdocument op het ogenblik van de indiening van de aanvraag 9bis.

De voorlegde bijlage 26 kan niet aanvaard worden als een identiteitsdocument aangezien een bijlage 26 wordt afgeleverd door onze diensten in het kader van de asielaanvraag op basis van door betrokkenen verstrekte gegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moeten bewezen worden aan de hand van een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Gezien de aanvraag d.d. 11.02.2009 dus noch van een aanvaardbaar identiteitsstuk voor M. S., A.(...) vergezeld gaat, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van deze aanvraag niet vervuld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), alsmede van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt met betrekking tot het door de verzoekende partij ontwikkelde middel als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Daar de aanvraag onontvankelijk is omdat niet voldaan werd aan de voorwaarde met betrekking tot de identiteitsdocumenten, diende de verwerende partij niet motiveren met betrekking tot de ingeroepen buitengewone omstandigheden en de elementen te gronde.

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag (RvS 219 256 van 8 mei 2012). Gezien de aanvraag noch van een geldig identiteitsstuk of gelijkgestelde titel vergezeld is, noch van een geldige verschuiving voor de ontvankelijkheidsvoorwaarde bevat, komt de beslissing van het bestuur niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voor dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde vervat in artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 voor voorliggende aanvraag niet werd vervuld.

Voorts voert de verzoekende partij de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aan, maar laten na deze verder uit te werken. De artikelen worden slechts in het hoofd van het middel vermeld.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te bieden onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 5 september 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 2 oktober 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 20 augustus 2012 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te volharden.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 2 oktober 2012 slechts stelt te volharden in haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 20 augustus 2012 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen dat zij hierbij in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende de aangevoerde middelen ter gelegenheid van het door haar ingestelde beroep. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist. Bij het zonder meer volharden in haar inleidend verzoekschrift kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond aangaande de middelen van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de

vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, alsmede van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel en het bestaan van een manifeste beoordelingsfout, niet kunnen worden aangenomen.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Het enig middel is in alle onderdelen ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN